

Podcasten er sponsoreret af dig og mig, Hors Mobilselskabel Colmy.
Den bedste forbindelse af den, vi har med hinanden.
Du lytter til en podcast fra 24.07.
Da jeg gik i Folkeskruen, havde jeg en venindegruppe.
Vi var 7 piger, og vi hedder Seven in Heaven.
De piger har jeg stadig verdens største kærlighed til i dag, og det kan aldrig ændre sig.
Men kærester kommer at gå, venskaber består.
Det har jeg i hvert fald hørt, og derfor har jeg også altid haft det helt skamfuldt over,
at jeg har mistet mindst lige så mange venner som kærester.
Du kan genkende følelsen af, at venskaber kan være både den stærkeste, skrøbliste,
viste og sværeste relation i verden.
Lige nu har jeg for eksempel både gamle venner, jeg håber på at vinde tilbage.
Nogen, jeg helst vil glemme.
Venskaber, jeg drømmer om, bliver endnu tættere.
Og vennefalskelser i folk, der endnu ikke ved, at de en dag skal være min ven.
Derfor har vi lavet denne podcast, en slags venskabsambulance,
hvor vi hver uge vil hjælpe dig med dine venskaber,
og måske forhåbentlig sæt blive venner under vejs.
Mit navn er Ida Sofia.
Mit navn er Maria Jenssel.
Du lytter til 112 for venskaber.
Velkommen til.
Hej Ida.
Hej Maria.
Hej Maria.
Hej.
Hej så.
Så sidder vi her igen.
Det må man jo sige, vi gør.
Det kommer vi, hvis det ikke er udenom.
Hvad?
Nej, det gør vi da.
Det gør vi da.
For godved helftengang, efterhånden.
Ja, for måske 13 i gang eller et eller andet stil.
Men, hvordan går det?
Øh, godt.
Någ.
Altså, jeg bruger jo at vente dig på, at mit liv på en eller anden måde,
mit helst skal vende.
Ja.
Jeg synes jo, jeg har været inde.
At du har været inde i en form for spiral.
Ja, og vi talte lige om her inden vi gik i gang.

Og det vil jeg gerne være ærlig at sige, simpelthen.
Jeg er generelt en heldig person.
Jeg er både en heldig og publigerede person på mange punkter.
Og jeg har egentlig...
Altså, det meste modstand, jeg har mødt i mit liv, har meget ofte været inde i mig selv.
Jeg har ikke været en modstand for omværdens...
Særligt omværdens mennesker, har jeg tit lige klasset lidt med.
Men sådan universet, eller sådan...
Altså, tæt kommet nemt til mig på en eller anden måde.
Og kommet uden at jeg har skudt sådan...
Ja, tænk for meget over det på en eller anden måde.
Så har man brugt energi på at tænke over alle mulige andre sindsygt ting til gengæld.
Nå, så det, der bare er lidt specielt, det er, at lige nu så selvfølgelig er det en af de første gange i mit liv,
hvor virkelig jeg er ind i sådan en meget langt periode,
hvor jeg bliver ved med bare at opleve afvisning på afvisning, på afslag, på aflysning.
På alt fra, at min kørelærer, det glemmer jeg ikke,
til, at min træner glemmer, at jeg eksisterer til, at snart min foreldre ikke ved,
hvem jeg anlængder, føler jeg, og at tinguniverset prøver at få krammet på mig.
Jeg kan ikke engang spise en brunchpantikal længere,
uden at der stikker store plastikstykker ud af den,
som jeg føler universet har lagt derfra sådan der, og skulle skære halv snor på mig indefra.
Altså, det er der, vi er.
Og jeg sidder bare nu, og så tænker jeg, kunne det måske være snart,
at jeg kunne få mit hæld tilbage, tak?
Vi kunne bare godt tænke mig, måske universet tænkt,
du har jo ikke været taknemmelig for det hæld,
vi så os så mange år.
Vi har givet dig hæld på hæld på hæld, og alligevel så har du over tænkt det hele,
og været sur over det mindst.
Og så siger de, det er jo spildt på dig, vi giver det til en anden.
Til Maria.
Vi giver det til Maria.
Så nu skal du dig det over lige være venlig, og give tilbage, hvad du har taget.
Jeg synes faktisk også, at jeg altid har været rimelig heldig,
så jeg tror ikke, det er dit helg, jeg har fået. Jeg har bare stedet i mit eget.
Hvad er du glad for det?
Det kan vi lige tage fremvægt sin optag.
Hvad er du rigtig glad for det, det er jeg over på den anden side af bordet.
Du er der lidt med det.
Jeg glæder mig rigtig meget til den dag, du kommer sådan her.
Det er vent.
Er det ikke rigtigt?
Det er vent nu.

Baby, se mig, gå over for rønne rigtig kvæet ned.
Altså, ja, fordi lige nu, der går jeg godt når jeg kigger mig ekstra.
Hele tiden.
Nej, men det giver også mening, men så vil jeg bare gerne sige,
at nu er jeg så klar til at få dig tilbage og være taknemmelig,
hvis der er nogen, der høver mig.
Det er lov at være rigtig taknemmelig.
Jeg vil gerne have det tilbage inden der.
Der er jo nogle ting, nogle gange nogle samtaler, vi lige starter på her,
og så går vi hurtigt videre til noget andet.
Og så når vi aldrig har følget op på det,
og så får du nogle besked af din DM, som hedder,
bruger spørgelset stadig i din lejlighed.
Det har jeg faktisk fået et par stykker af efterhånden,
så jeg vil godt komme med en trick-a-warning nu.
Fordi sidst vi taler om spørgsmål, var der mange, der blev forskrækket,
og det kan jeg godt forstå, inklusiv mig selv,
blandt andet, som jo ikke kan tåle så godt at tale om de her stykker ting,
fordi jeg bliver rigtig bange.
Men hvad hedder det?
Det korte svare er, nej, det tror jeg ikke det gør.
Men det længere svare er, der er der sket nogle ting.
Nej, men jeg kan næsten ikke årske på at gå ind i det.
Så kan du gøre det lidt hurtigt?
Jeg kan komme med et enkelt eksempel,
og det her, musikken går i gang nogle gange af sig selv.
Og vi kan ikke rigtig finde ud af, hvorfor.
Og den skruer op og ned også.
Når vi så opdager det, så bliver der et lavet med lydne vorene,
og så står vi her, hvad helvedeskære der.
Og det er meget ofte, hvis en af vores telefoner ligger i et andet rum,
inden vi sætter i.
Og vi har installerede nogle højttaler i alle rumene i vores dejlighed.
Så det er sådan et nyt system.
Og det er i hvert fald sket to gange nu, at så står vi ind i såværelset,
og ved at ordne vasketøjer, og så ligger telefonen,
der styrer musikken, som ikke er tændt ude i køkkenet,
og så er det så brav musikken,
og så siger Simon, hvad fanden, hvad er sket der?
Og så begynder musikken, at blive skruet heroppe.
Og det kan jo godt være teknik, det kan jo drille,
men det kan jo også være, at den døren...
Det kan være begge ting.
Og jeg har...

Det er sjældent, at jeg ser, at Simon bliver forskrækket,
eller lige nævnt, der lige pludselig kunne begynde at tro på spøgelse,
men det er sket lidt.
Jeg var bare at se på, om man undrede sig,
synes det er sket.
Og jeg var sådan lidt.
Hvad sagde jeg?
Og vi har også hørt nogle af de der...
Faktisk i nat.
Ej, for helvede.
I nat, der var også nogle døren.
Det der, kan du huske os, jeg sagde, som om døren smækket rum på.
Det valgte også sådan i nat.
Jeg tror, at der var nogle, der smækket en døren på.
Og så blev du ikke lige så bange, fordi Simon var der?
Ja.
Og så er jeg jo faktisk, kan jeg ikke lige så bange for det længere,
fordi, at jeg jo har sagt til mig selv, at det ikke er spøgelse, men engle.
Og det hjælper ret meget.
Okay.
Fordi der var jo en pige, jeg kender, der hedder My, der skrev til mig.
Jeg tror, hun havde set, at jeg havde skrevet om det der med spøgelse på min Instagram.
Og så havde hun ud over det, set et opslag,
jeg havde lavet, hvor der blandt andet var en lille hvid fjør,
og noget helt særligt lys på nogle billeder.
Og så skrev hun bare til mig sådan,
du er meget heldig, det er jo ikke spøgelse, der prøver at forfatte dig,
det er altså engle, det du lige har delt af engletegn.
Hun var sådan sådan en hvid fjør, som har siddet i den samme bilrude,
og blaffrede til dig i vinden, som du beskriver de sidste fire gange,
du har løftet hunden de sidste fire dage,
er meget, meget specielt.
Det er en vedvarende engel, der bliver ved med at prøve at fortælle dig noget.
Det er et en eller andet engelspår.
Og så sagde hun, og det er det samme, at det lys, der er dit stue.
Og så alt det, du oplever lige nu, er sikkert fordi du er super modtagelig,
og at englerne prøver at fortælle dig noget.
Ej, hvordan finder man noget af, hvad de vil fortælle sig?
Så kan du så google, hvad de forskellige fire blandt andet betyder.
Og den nye fire betød, du berætter vej.
Yes.
Og det glæder jo så lidt, men så sagde hun,
men er du i tvivl om noget, eller oplever du, at du føler,
at du ikke kan finde ud af,

er mig en doubt? I don't? Yes? Maybe every day, always.

Men hvad hedder det?

Og sådan sådan...

Det er i hvert fald nogen, der prøver at fortælle dig,
at du ikke behøver at bekymre dig så meget, at tingene nok skal gå,
og at du berætter vej. Så er det sådan skønt.

Så det er en engel, som er på vej til at vinde dit helv?

Måske er det i hvert fald en engel, der vil sige,
at den godt er klar over mit helv, men at jeg bare skal fortsætte,
og at det nok skal komme tilbage, fordi jeg berætter vej.

Jeg ved det ikke.

Wow, fantastisk.

Men den måde så føltes det i hvert fald lidt mere mindre og hyggeligt.

Det som er dagens tema i dag,

det er, når man savner sine gamle venner,

som man måske ikke har kontakt med, eller i hvert fald har meget lidt kontakt med.

I hvert fald er relationen blevet end andet,

og det lytter en spørg ind til, som vi skal prøve at dykke ned i lidt senere.

Ja, ingen gang kun når man savner dem vel,

men når man ønsker at komme tilbage i venskabet igen.

Ja, lige præcis.

Og de stadig er venner, men de bringer en måde selv og glædder frem.

Ja, det er rigtigt.

Det tager vi fat på lidt senere.

Når venskabet afsluttes, sker det i følgerig christeligt dagblad,

ofte ved at man langsomt er det glæd ud i sandet.

Det kan føles nemmere, når det ikke er en kæreste,

som man er tvunget til at slå ovenlig op med.

Men i hvilken om så burde vi tage det, at afslutte et vendskab på en god måde,
med en rejelt closure langt mere alvorligt.

For sovprocessen efter et vendskæbsbrud kan være lige så langt og hårdt som en skældsmiss.

I følge eksperterne i artiklen sker brud mellem venner,

oftest på grund af misforståelser.

For eksempel, at den ene har haft brug for at trække sig lidt på grund af omstændighederne i deres eget liv.

Men den anden har haft brug for mere kontakter interaktivt.

Så bygge sin ulighed op, som foregrener sig ind i iattation,

usikkerhed og forestillinger om virkeligheden, som måske slet ikke er sandet.

Skal vi ikke gå videre til vores vende på?

Jo, hvad har du fundet på denne her gang?

Det, jeg har fundet på, som er jo spørgsmål, isender ind.

Jeg, Karin Lytterer, så vælger jeg et hver gang, som jeg tænker kunne være sjovt.

Og det spørgsmål, jeg har valgt i dag, er det mest klassiske venindebådspørgsmål.

Også så, jeg hører mand og damespørgsmål.

Men tre ting på en ødeøg.
Og det er ligesom bare det, der står.
Og jeg har det egentlig meget, ligesom, sidste venindebådsspørgsmål,
hvor du var sådan her, det er umuligt at svare på.
Det kan jeg ikke finde de forhold mig til.
Der kommer altså X-ansale uendelige plus spørgsmål til det her spørgsmål.
Når jeg hører det, så har jeg det med det her spørgsmål i dag.
Fordi hvad er en ødeøg? Altså, er der elektricitet, for eksempel?
Nej, den er øde.
Så der er ikke noget elektricitet?
Der er ikke noget hus, hvor jeg kan sove?
Nej, det er jo det, der er premissen for det spørgsmål.
Nej, men så synes jeg, at det er kedeligt, for så vil jeg gerne have elektricitet,
og så vil jeg gerne have et hus, hvor jeg kan sove, og så vil jeg gerne have mad og vand.
Så er det de tre ting.
Nej, mad og vand, det er det samme.
Nej, det er det ikke. Det er to ting.
Det er drikke, det spiser, det er hus, og det er elektricitet.
Det er fire ting, du vil have her.
Der er ingen af tingene.
Nej, det er en ødeøg.
Ja, men det er en ødeøg, kan jo ikke være, der ikke bor andre mennesker.
Der er dig og sand under din fodre.
Så vil jeg have en tændstål, og så vil jeg...
Okay, hvad vil du have med? Så kan jeg blive inspireret.
En fiske stang.
Jamen, jeg kan jo ikke fiske.
Det kan du sku da lære, inden du skal stå i stedet.
Når jeg forestiller mig, der er ændret ved et uheld.
Hvis jeg har kunne forberede mig, så...
Du kan jo forberede dig nu.
Du er i gang med at forberede dig til at stå i stedet til noget, ikke?
Fordi uanset, hvor mange tre ting jeg kunne vælge på en ødeøg, så ville jeg jo ikke overleve.
Det var bare til en sidste med at begrabe mig selv.
Det er derfor, jeg tænkte siger, er eksperimentet i virkeligheden at have det fedt på en ødeøg.
Så vi faktisk er et sted, hvor der er et hus, der er vand og mad, og der er elektricitet.
Så du bare skal vælge, hvilke er din baddy, du skal pakke?
Nej, det er sådan her, okay, du skal være for evigt på en ødeøg alene.
Hvad vil du så til med?
Er der den magiske bog, vil du have din telefon, du vil have med?
Er der et menneske, du vil have med?
Vil du så sige mig en væk fra alt han, ligesom kender og elsker, for at til gengæld så at have ham på
den ødeøg?
Hvad med min barn, vil jeg?

Den vil jo selvfølgelig, hvis jeg skal være på en ødeøg, for altså, så vil jeg jo rigtig gerne have mad, men...

Det er jo mennesker.

Ej ja, gælder det ikke.

Må man ikke tage et menneske med som en ting?

Det ved jeg ikke, du bøjer virkelig rigtigt lige nu.

Altså, du har installeret din egen mansion fra den her ødeøg, og der er vand, og der er også statsband i hanen.

Jeg føler, du har en sugar streamer, og nu er du ved at indtage hele din familie med, og så skal jeg faktisk bare bruge på det her raske ødepartis resten af jeres dag.

Gratis.

Det er det, du har lavet spørgsmålet.

Du, jeg havde simpelthen ikke fantasit til at forestille mig noget så uber om jærtiet, som en øge uden noget som helst står hovedet.

Og i min hjerned, der var jeg sådan en flintestal, thermosorvpås, filtrering til saltvand, så jeg kan filtrere salten ud, så jeg kan drikke det ud og blive kugt.

Og så er der dig, der er simpelthen, at vi laver familiesoftføring på en eller anden.

Altså, jeg tror ikke, det var det personen tænkte, da hun sendte det.

Okay, det er okay, vi kan også bare sige, hvad er din tre vigtigste ting i hverdagen?

Min det er 100% telefon, rejsekort, slash cykel, seng.

Og seng den er fandme også god.

TV.

TVet.

Mad.

Vi kommer fu'er.

Ej, du kan ikke nu fortsætte.

Jeg synes det her, at spørgsmålet er mærkeligt.

Min telefon er en, to, tre.

Min telefon, min Instagram-app.

De er nøgplade.

Ja, mine er nøgplade til min telefon.

Hvis du prøver at finde et billede fra en fest, en fødselsdag eller måske et bryllup for over 7 år siden.

Et billede, hvor du står sammen med dine venner.

Så prøv lige at kigge på personerne, der står omkring dig.

Hvis du er ligesom de fleste, så vil du opleve at cirka halvdelen af dem ikke længere af dine venner.

Måske er jeg ikke desideret uvender.

Måske har jeg aldrig i talesat, at jeg ikke er venner.

Måske er jeg i en, der er stadig venner på Facebook og like'er og skruer til løg en gang om året.

Men i sæsiklinger, som ik' gjorde dengang, billedet blev taget.

I Følge Sætland har et hollandstudie i hvert fald vist, at vi gennemsnit mister halvdelen af vores venner hvert 7. år.

Det er dog helt naturligt, fordi vi alle ændrer os, udvikler os og går i forskellige retninger i livet.

Og ofte skifter vi de gamle venner ud med en ny, der passer bedre til det sted og den person, vi er.

I dag skal vi ikke gå til dagens spørgsmål.

Der er en lytter, der har skrevet ind til os.

Inden vi lige hører lytterspørgsmålet.

Så vil jeg bare lige sige, at du jo i dag igen har taget din fine, lille dagbåd med.

Og som vi plejer, så kommer jeg til at klippe de her små bider af din dagbådsfortælling ind under vejs i afsnittet, så det kan man glæde sig til at høre.

Og det handler jo selvfølgelig om dagens tema, det her med gamle venner og at glide fra hinanden og savne hinanden og alle de følelser, der kan følge med det.

Men jeg tænker, at vi skal starte med at høre dagens spørgsmål.

Hej Ida og Maria.

Mit spørgsmål lider på, at jeg har to store venindegrupper.

Den ene er fra Folkeskronen af og den anden er fra Handenskronen.

Jeg er ligesom glad ud af begge grupper, mens de fortsat har et sammenhold og faste traditioner, hvor de kommer med til hinands følelser og så videre.

Jeg kan mærke, at jeg er dybt med sunde, og jeg savner dem til tider helt ubeskrivende meget.

Det er ligesom dem, jeg har alle mine barndoms og ungdoms-minder med.

Og nu er der ikke rigtigt nogen, jeg længere kan tale med.

Jeg prøver at række ud, men jeg ved ikke helt, hvordan man kommer ind i varme igennem, og er man egentlig velkommen.

Jeg bliver egentlig bare følg med som tredje jul, eller hvad kan jeg selv gøre, og hvad kan jeg egentlig forvente af dem?

Vi plejer jo sit.

Der er en mikrofon lige for ondines.

Jeg har sådan pivtud på tiden.

Pivtud?

Det var uanset, at jeg var en bussemand, jeg pælder, så det er simpelthen, at jeg ikke kan få ordentlig luft.

Det er bare en del af dine spirale.

Gamle mand?

Ja.

Det er da en gang løg.

Min egen bussemand prøver at stoppe for min hvert trækning.

Ej, undskyld.

Vi plejer jo, når vi har lyttet til Lydons spørgsmål lige og prøvede at tage udgangspunkt i vores eget liv.

Både for, at I, der lytter med, ved, hvor vi kommer fra, vores egne erfaringer, men selvfølgelig også bare for at vise, at du, der har stillet spørgsmålet, ikke er alene, og at langt i fleste spørgsmål, som vi får herind, har vi på en eller anden måde følt på et tidspunkt i vores liv.

Så jeg kan i hvert fald starte med at sige, at jeg genkender virkelig godt den her følelse med at have en stor kærlighed og nostalgie,

forbundet med gamle venskaber, som har betydet helt vildt meget, og som indtidt nogensinde kan afstatte,

fordi du kan ikke gå tilbage i folkeskolen med nogle af de nye venner og lappe dem genopleve dig som barn,

eller have de her oplevelser, kende hinandens forældre, besøge hinanden på den måde, som man gjorde, såv sammen og have alle de første oplevelser sammen.
Så jeg synes, der er noget meget unikt, selvom man kan få helt vildt tætte venner, som kan blive fantastiske venskaber på alle tidspunkter af livet, så kan jeg sagtens identificere mig med følelsen af,
og følelse at det er noget helt særligt med nogen, man har kendt altid.
Da jeg gik i folkeskolen, så havde jeg en venindegruppe.
Vi var 7 piger, og vi hedder Seven in Heaven, og vi var sammen altid.
Vi var sammen dag og nat, vi sov hos hinanden, vi var sammen hele dagen i skolen, vi var så fasttømret,
og jeg husker bare sådan alle de år, hvor vi var på den måde låst ind og ud i hinandens liv, som noget helt videre underligt. Også selvom vi blev teenage og større, og vi har oplevet al muligt svære ting i de år,
så husker jeg det bare som sådan nogle helt magiske år, fordi vi var sammen,
og de piger har jeg stadig verden største kærlighed til i dag, og det kan aldrig ændre sig på en eller anden måde.
Det var bare så statisk på grund af den historie, vi har.
Men der skete også det, at da vi så sku i gymnasiet, så fik alle jo nye venner,
og så var der automatisk mindre tid, til at vi soves hele tiden i hvert fald.
Så blev det mere de der venskaber, man kender, hvor man laver en aftale og skal se hinanden, og så bliver den udskudt, og så bliver den rykkede, og nu har man også en gymnasievennegruppe, og så gik vi videre på universiteterne, og så kom der dobbelt op på det,
og så skulle nogen ud og rejse, og nogen flyttede til Danerland,
og jeg flyttede for eksempel rundt i hele verden, og det var meget lidt i Danmark i mange år.
Og i dag er min relation til Seven in Heaven pigerne på fuldstændig samme måde,
at jeg elsker dem højere noget andet, og jeg føler mig meget, forbundet med dem,
som nærmest sådan familiært, eller sådan det, som om vi er forbundet for altid,
også selvom vi ikke ser hinanden særligt meget, og så er der nogen af dem,
jeg ses med lidt mere, og nogle, hvor vi prøver at ses mere,
men der er helt klart denne her blanding af.
Jeg elsker dem så højt, jeg synes, de er så fantastiske,
de deler nogle helt unikke ting med dem.
Hvorfor skal vi ikke ses hele tiden, når det er så godt på en eller anden måde,
og samtidig så er der også en fornuft, som er sådan, men det er en anden tid nu,
at folk har rykket sig, og vi har alle sammen også andre relationer,
vi har også mange af os, mænd og børn og alt muligt andet,
vi bor langt væk fra hinanden, nogen af os, og så videre og så videre,
at det kan være lidt en utopil.
Kan du gerne kende denne her følelse med, altså og savne?
Ja, altså jeg kan sagtens kende den følelse, når jeg savner min gamle veninder,
og også den her følelse af at føle, at man har en helt særlig connection
til nogle mennesker, som har oplevet egentlig nogle særlige år,
jeg tror, jeg elsker den der ide om, at der er fine på en god måde,
afsluttet relationer, der går rundt ud i verden,

når en gang imellem skænker mig en tanke.
Altså det er på en eller anden måde også en måde,
jeg føler, jeg behører holdt i livet på, altså sådan i folk på det sted,
at jeg findes i andre menneskers kroppe på en eller anden måde,
kan jeg rigtig godt lide at tænke på noget af det,
jeg synes er allerede fedest at sige til mig selv nogle gange,
at der er faktisk nogle inden de skal sove,
der tænker en god tanke om mig,
og mellem noget minde vi engang har haft,
altså sådan, at være den person,
eller det håber jeg i hvert fald, der er,
jeg synes, jeg er vildt fantastisk,
og jeg er også rigtig nostalgisk,
jeg er også den ene, der når jeg hører en anden blodsang,
så mener jeg, det er mig, om det er en gang,
jeg gik i syvne klasse, og sad inde på mit værelse,
med Jonas og Jonas,
og Sofie og Nøgne,
og planlag, hvordan vi skulle hoppe ud og vinde ud,
for at tage til strandfest senere om aftenen,
og snyde vores forældre.
I dag var en anderledes dag deroppe,
for jeg havde fået en besked på Messenger,
en besked for, at mennesker, jeg kan tale med i mange,
mange år,
men som i sig dels hovede,
stadig vil ikke betyde rigtig meget for mig.
Da jeg fik lys i skærmen, så så jeg hans navn
på en Messenger-samtale,
efter fuldt af teksten,
Jo, jeg skal nok vinde det.
Beskeden var sendt klokken 04.00,
og jeg kan lige så godt være herlig at sige,
at jeg ikke har modtaget en besked på det tidspunkt,
i rigtig lang tid.
Jeg skal også være herlig at sige,
at jeg alle dag har fået noget besked,
og skrevet efter klokken 0.00,
så jeg ikke indeholder en fersk emoji,
eller teksten,
at man må en ude,
som de bedste beskeder i verden overhovedet.
De på en måde er det eneste levende bevis på,
at vi faktisk nogle gange bevæger os rundt i tankerne

hos mennesker på underlig tidspunkter,
hvor vi ikke havde regnet med det.
Ligesom når man selv ligger stiger ude i mørket
til en tjernesang klokken 23.30,
og tænker på gamle dage samtidig,
med det totalt ensomt,
fordi det på mange måder føles,
om man er den eneste, der kan huske de her stunner,
og de mennesker, du tænker på, sikker,
der glemter for længst.
Udover det, så er de her beskeder,
som regel også resultatet er entå alkohol for meget,
men den der perfekte tor, der lige har fået nogle
til at sende i besked og stedet,
det ellers aldrig ville have sendt.
Og så ville du jo aldrig vide,
at du havde danset rundt i kroppen på en gammel ven,
inden tilfældig søndag midt om natten væld.
For mig er det næsten poesi,
og en slags reminder om,
at bare fordi tiden går,
så lever fortiden stadig os alle sammen.
Jeg satte selvfølgelig sangen på,
og jeg har hørt den på repeat hele dagen.
Jeg har slået den op på lyrics,
for at tyde, hver det er du,
og hver det er et punktum for hemlig besked og signaler.
Meste alt, der er blevet taget tilbage til gymnasie,
hvor beskedens afsender var min bedste ven,
og hvor mange måder også er forblivet et af mit livs
aller største kærligheder,
hvis alt som man kan sige det.
Men jeg tror ikke, at jeg føler et behov for,
at vi skal være venner den dag i dag.
Jeg synes bare, at noget af det,
der er rigtig dejligt, er, at jeg ved,
at det er nogle mennesker, som,
jeg netop har været gode venner med,
og også godt kan lide mig,
ligesom jeg kan lide dem,
og vi kan følge hinanden på Instagram,
og vi kan have en hyggelig snak,
hvis vi stod ind i hinanden, eller et eller andet.
Og så tror jeg, at der er nogle enkelte mennesker,

som jeg vil gøre mig meget umarig for,
at behålle i mit liv for evigt.
Altså sådan nogle enkelte mennesker,
hvor det virkelig er sådan, du,
for eksempel med vandendenynde,
som jo altid har været mit livsvidende,
og som også er et af de eneste mennesker,
jeg nogensinde har følt,
og det er jo også bare meget særligt,
når man lige møder den slags menneske,
altså som jeg har haft den energi,
og den connection med,
som jeg har haft med lige præcis hende, ikke?
Som har været sådan så specielt altid.
Virkelig den der, hvor man bare kan kigge på hinanden,
og så ved man præcis,
hvad der foregår ind i hovedet, ikke?
Og den måde, vi har grint sammen,
og de ting, vi har delt,
og sådan noget,
det har været meget særligt for mig,
og en slags venne,
som jeg ikke nødvendigvis føler,
at jeg, i hvert fald en slags veninde,
jeg ikke nødvendigvis føler, at jeg får igen.
Det er jo ikke en gang,
fordi det er jo måske en max en gang om året,
og vi lige sådan der støder på hinanden og ses, ikke?
Men det er så også noget,
der sætter meget stor pris på, at have.
Så de, det netop er, som du også ser,
meget betydningsfuldt,
at kunne se sin egen fortid i øjnene på den måde.
Men du har det ikke ligesom hun beskriver,
lytter han i det her spørgsmål?
Jeg skal ind igen.
Vi skal tilbage til det.
Nej, jeg tror noget,
det jeg synes, jeg kan huske mest,
er, at for eksempel Nønne, min veninde,
blev rigtig gode venner,
eller jeg er rigtig gode venner,
med nogle af de andre,
jeg ikke gik i gymnasiet,

som også var mine rigtig gode venner.
For eksempel også,
noget Jonatan,
som også var min bedste venner i Folkeskolen,
og som også var min gode venne i gymnasiet,
og så to andre piger.
Og de fik ligesom sådan fire kløver,
og flyttede til København lidt før mig,
fordi jeg var ude at rejse og sådan noget.
Og de, de har været sammen,
tømmeret i mange år,
og når de har været sammen,
på Instagram,
eller hvor man lige har kunne se det,
så har jeg der nogle gange,
sidder og tænker sådan,
ej, hvor er min sønd lige på,
at i fire steder,
jeg er så gode venner,
og har fundet hinanden,
og er voksen-venner nu,
og har kendt hinanden i så mange år.
Altså, jo, jeg har godt kunne mærke sådan en form for,
men jeg er stadig en kærlig min søndelse,
altså mere sådan en,
eller en lille foamover,
måske virkelig.
Jeg kan også godt være med til en af de andre.
Men det tror jeg også,
det er hun mener,
fordi jeg læser,
det er ikke som om,
at det er min søndelse på,
eller det er en sjalousi omkring,
I skal ikke have det.
Nej, nej.
Det er mere snær,
jeg vil gerne være med.
Ja, så jeg kan godt forstå den,
der føles af,
at man kigger på nogle mennesker,
som har fundet hinanden altid.
Så det er jo noget smukt,
men jeg tror også bare,

at jeg har brugt nogle år med et liv på,
og nu frem til det der med,
altså,
man kan også vale for meget i det,
på en eller anden måde.
Man kan også tillægge det for meget fordi,
jeg synes ikke,
selvfølgelig er det fedt,
og det er værdifuldt,
at have gamle venskaber,
men jeg synes,
at nye venskaber kan være lige så vigtige.
Og så er de måske de næste 10 år af dit liv.
Og så en dag kan du også sæde og savne dem,
fordi så kan det være,
at du får en nye ven til 10 næste år.
Altså, det er jo,
det er jo en proces,
som bare er så naturlig,
en del af livet,
at jeg tror,
det jeg allermest er knæmmelig for,
er, at jeg har de relationer,
at tænke tilbage på,
og så er der,
for en gang,
jeg er sgu glad for at have,
for eksempel Instagram,
så jeg kan have løj med,
hvordan det går de her mennesker,
og sidder være,
en sød baby,
eller ej i et fedt job,
eller gå ud i en pæn studie og malet,
eller sådan.
Altså, så er man på en eller anden måde stadig,
kan få et indblik i,
hvad folk laver.
Ja.
Jeg ved også,
at til bonus-info,
at Lydøren her,
hun har også fået et barn,
og det er jo bare,

som vi har snakket om mange gange,
noget, der tit får kvinder,
eller mennesker til,
og glide ud af deres relationer,
når de bliver for ældre.
Fordi overskåd,
det er der tiden,
det er der,
der overskykker det en periode,
og så står man tilbage på den anden side,
og har en lille tørtler,
som nu kan gå,
og så man snær,
hvor min venner hende.

Ja.
Og det er i hvert fald også,
det jeg læser ind i det her,
at hun er sådan,
fuck sådan,
jeg har negliseret det,
jeg har ikke,
jeg har ikke privatiseret det,
jeg har bare,
ligesom glædet ud,
uden at gøre modstand,
for det,
eller kæmpe i mod,
og nu,
vil jeg gerne tilbage,
men kan man det?

Ja.
Men jeg føler jo,
at det er ret,
vigtigt at have med i sin overvejelse,
når man er en person,
der glædet fra sin venner,
og lige tænker,
hvorfor man er glædet fra dem.
Jo, fordi,
har det været en,
altså,
har man trådt nogen over tærdene,
at folk,
brede,

eller skuffede,
eller kede af det,
over noget, man har gjort,
så er der jo,
selvfølgelig,
en lidt mere hundgribelig grund,
som man kan gå til værks med,
og være sådan,
hey, prøv at høre,
jeg er ked af det, der skete,
eller,
må jeg prøve at vise jer,
at jeg godt kan lave om på det her,
en meget mere uddramatisk grund,
som bare er,
det er der med,
at man er glædet fra hinanden,
og så kan det faktisk næsten være svære,
tror jeg.
Men der,
man virkelig har fucket nogen op.
Jamen fordi,
så er det jo,
skete,
måske over længere tid,
og på en mere organisk måde,
hvor det ikke har været det,
der er brættet.
Altså,
hvor der ikke er noget,
jeg tror bare,
at jo mere konkrete årsager,
der er til,
at noget er gået stikker,
jo nemmere,
at det er også at fikse det igen,
hvis folk i hvert fald,
er med på at gøre det,
og jeg er en eller anden,
unnaturlig forklaring på,
at man lige pludselig bare er,
at vokset lidt fra hinanden,
eller er gået i to forskellige retninger,
i livet, eller et eller andet,

så tror jeg,
det er lidt svært at finde ud,
hvad lige man skal gøre for,
at komme tilbage.
Hvad tænker du så sådan,
hvad vil du gøre,
eller hvad synes du hun skal gøre?
Men i hvert fald,
hun siger jo,
er jeg overhovedet velkommen,
og hvordan rækker jeg ud?
Altså,
jeg har prøvet,
at investere mig selv med lidt,
og hinanden så nemt sagde hun så,
ja, jeg må gerne komme,
men jeg er jo ikke rigtig en del af gruppen længere.
Hvis det var mig,
og jeg var gledet fra nogle mennesker,
og jeg så savnet mig vel tilbage.
Altså, det er du jo,
for eksempel med den her lille gruppe,
du lige har fortalt om.
Ja, men jeg har jo ikke vel tilbage.
Der er ikke nogen konflikt,
det er ikke fordi,
de er blevet udvandret,
det er ikke fordi,
de hedder dig,
eller et eller andet,
du skal undskylde for,
men du er gledet fra denne her gruppe.
Hvis du gerne ville ind i den igen,
hvad vil du så gøre?
Så tror jeg,
jeg ville starte med at prøve at tænke over,
hvorfor jeg var gledet fra den,
til at starte med.
Altså, fordi den slags splag,
så sker jeg ingen anden form for grund, ikke?
Altså, er man vokset fra hinanden?
Er man på forskellige stier i livet?
Har man forskellige interesser?
Er der nogen,

der måske lige har syntes,
at man ikke har ledet op til et eller andet,
og så har trukket sig en lille smule,
eller omvendt?
Og så tror jeg,
at jeg ville,
når jeg så var kommet tilbage i gruppen,
og sad og følt,
at det ikke var min gruppe længere,
selvom de egentlig havde sagt,
at jeg var velkommen,
så tror jeg, at jeg ville tænke over,
om der måske så var en grund,
til at vi var gledet fra hinanden.
Og så tænker over det der messen,
hvor er det dejligt at sidde her med jer,
hvor er jeg glad for,
at jeg selvfølgelig,
så er stadig jeg velkommen,
selvom jeg er her.
Men er det jo hoved jeres skyld,
eller er det virkelig end i mig,
at jeg ikke rigtig føler,
at det falder i haklinger?
Og var der måske i virkeligheden
så en grund,
selv at vi glede fra hinanden,
i den periode,
vi glede fra hinanden?
Ja.
Fordi den nu følelse
stadigvæk ikke helt rigtigt.
Og det er der,
jeg tror, at man som menneske,
skal på en eller anden måde
slutte frede i det der med,
at nogle gange,
så er man bare ikke det samme sted i livet,
og så passer man bare ikke lige så perfekt sammen,
som man gjorde en gang.
Og det er ens på siden,
at man skal være uvenner,
eller at man ikke kan hænge ud en gang,
eller et eller andet,

men måske man bare ikke lige de bedste,
til at være de tætteste i nogle gange.
Fordi det er ikke der,
man føler sig mest spejlet,
fordi hun har fået et barn.
Måske hans veninder ikke.
Måske føler hun sig så lidt ensom,
fordi hun ikke kan spejle sig i dem på samme måde,
som hun kunne en gang.
Det har jeg i hvert fald oplevet meget
med mine veninder,
når de har fået børn,
eller dengang de begynder
at flytte sig med deres kærester,
hvor jeg var sådan,
wow,
jeg føler mig ensom i min
nærmeste relationer,
fordi pludselig,
så spejler jeg mig ikke i dem
på samme måde, som jeg har gjort før.
Og det har taget lang tid for mig
at finde ud af, hvordan vi
så har skulle finde tilbage til,
eller for os alle sammen,
og skulle finde tilbage til en måde,
hvorpå vi stadig kunne være der,
og være bedste veninder
for hinanden.
Så det er jo,
det er jo vildt svært,
at nogle gange,
så tror jeg,
at svaret måske ligger alligevel
lige til højrebenet,
altså,
at man bare skal være sådan,
det kan godt være,
jeg skal finde nogle andre,
der lige skal være min kærene lige nu,
og at mine bedste
barndomsveninder,
så skal jeg have lov
til stadigvæk,

og være lidt redd fra mig,
og at vi så måske ses igenom 5 år,
så passer vi bare perfekt sammen igen,
eller hvad ved jeg, ikke?
Jeg blev taget tilbage til kantinen,
festerne,
de gamle luftede hunden bevandet,
overnatte på trampolinen
i min forældres have,
skendtes på vej hjem for byen,
krammet og grinet,
og sammen gik fra at være børnede
teenagers,
til at blive børnede voksne.
Vi så hinanden blive studenter,
flyttede til byen for kærester,
slog op med dem,
få nye kærester,
drab ud af studio,
til underlige beslutninger,
og en dag så stået,
vi bare er mere at tale sammen.
Nu er det efterhånden,
ved at være ude i 9 år siden,
vi har set hinanden i virkeligheden,
men der går ikke en dag,
hvor jeg ikke skal indgære ham
i en kærlighed tanke,
og vil du være dog på?
Det er noget af det,
jeg elsker allermest,
ved at blive ældre,
og ved livet.
Det er her med,
at man på en måde har noget,
inden allerede,
hvor man kan tænke tilbage på ens eget liv,
som en god film,
man så i biografen
for mange år siden.
Dertil kan man mindse,
alle de karakterer,
og dvæle ved,
hvor meget man ønsker,

det skal gå dem godt,
hvor meget man sætter pris
på den relation, man havde,
og mest og alt,
hvor stor en del af den,
man er i dag,
de faktisk har været med til at skabe.
Jeg tænker tit over,
at jeg har venner i foretiden,
som jeg faktisk stadig den dag,
hvor venner med i flere åren,
jeg har været venner med nogle af
mine nye og bedste venner,
og hvor underligt det er,
at de gamle venner bare går rundt et sted,
og ikke har indflydelse
på det liv, jeg lever,
fordi de en gang,
hvor nogle af de mest betydningsfulde personer
overhovedet,
altså indflydelse,
fordi meget af dem,
ville på en måde
stadig sidde i mig
og min person i dag,
og det føles virkelig
både meget smukt,
og måske også en lille smule plat.
Plat eller ej,
så er det skudt at dejligt at vede,
at man på en måde
har sådan nogle små kærlighedskiler
gående rundt,
og der er også derfor,
at da jeg luftede hunden i dag
og sat sangen på,
og stod der midt i hundepakken,
så fællede jeg en glædes torg.
Hun spørger det her med,
om man kan forvente noget af dem.
Altså, at denne her gruppe
kan hun forvente noget tilbage,
fordi det er som om,
lige nu, der tar hun initiativt

til at komme tilbage i denne her gruppe,
og så sidder hun der,
og så føler hun ikke,
at hun rigtig er en del af gruppen.
Og om det er deres skyld,
eller hendes,
det kan vi jo ikke vide.
Men jeg synes i hvert fald,
i forhold til, hvad jeg vil gøre,
om jeg vil,
om jeg vil,
føle med hende,
om jeg vil føle,
man kunne have nogle forventninger til dem,
så synes jeg,
lidt det som om,
der er sådan et før og et efter,
at når man står uden fra gruppen,
og gerne vil tilbage,
så til at starte med,
så må det ligesom være dig selv.
Altså, så må det være dig,
der er glædet ud,
det er mig, der gerne vil tilbage.
Og der synes jeg,
det er helt fint,
at tage initiativ de første par gange,
og sige, hey,
skal vi ses,
og hvad laver I,
og må jeg komme med,
og et eller andet.
Men der bliver også nødt til at være et tidspunkt,
hvor det bliver en ligeværdig relation igen,
hvis det skal være et ægte venske.
Så jeg tror helt klart,
at jeg vil,
hvis jeg var hende,
så ville jeg prøve at tage initiativ,
nogle gange,
som hun har gjort.
Men så ville jeg også,
mærke efter,
hvor lang tid kan jeg gøre det her,

før jeg bliver nødt til at mærke en interesse,
den anden vej også.
Men hvad tænker du,
om den der følels er,
og hun ikke rigtig føler,
at det er det, at hun hører til,
eller hendes gruppe længere,
når hun så er dig?
Jeg synes, det er svært at sige,
fordi jeg kan virkelig godt genkende det,
du siger,
at man kan sidde,
om man ønsker det så meget,
og man synes, det kunne være så magisk,
hvis det bare var,
som det plejede,
og hvis vi kan finde tilbage til det,
og give, at vi kunne,
og så sidder man der,
og så er det det bare ikke.
Og så er man sådan,
det skal det være.
Nu prøver jeg,
at presse den her trikkantede form ned,
i det her firkantede hulleaktige.
Så det kan jeg sagtens genkende,
men jeg vil bare heller ikke udelukke,
at det også kan være,
fordi det er lige i starten,
at de har været væk fra hinanden lang tid,
at den her gruppe har fået nogle nye dynamikere,
at de er blevet ældre,
at der er nogle ting,
som gør,
at de skal finde hinanden igen,
at det måske kræver lidt mere tid,
at det kan godt være,
at det kan opstå,
at det kan blive bygget op,
at det ikke bare føles perfekt
fra dag et eller to,
at de ser hinanden.
For det kender jeg i hvert fald,
udmærket godt at sidde i en gruppe,

som ikke nødvendigvis er min gamle,
store, fede vennegruppe,
men i en gruppe,
som har nogle dynamikere,
hvor det er som om,
jeg passer sådan lidt mærkeligt ind,
fordi de er vant til,
hvordan de er sammen,
og nu er der den ude frakommende element.
Og så,
jo mere man er sammen,
jo mere bliver man en del af den dynamik,
og jo mere naturligt bliver det.
Så på den måde,
så kan jeg godt forestille mig,
at det kan være begge ting,
og det tror jeg kun,
at hun ligesom kan vide,
er det fordi,
vi er vokset fra hinanden,
der var en grund til,
vi glæde fra hinanden,
det hører foretiden til,
nu skal de stå,
som de her smukke,
minder og bilder på min kamine,
som jeg kan kigge på en gang,
mellem når jeg lyst,
eller er det bare fordi,
at det er lang tid siden,
vi har set hinanden,
at de har oplevet alt muligt,
at vi alle sammen er blevet ældre,
og vi skal lige finde hinanden igen,
og vores gang,
og hvordan vi er sammen.
Og begge ting kan egentlig være rigtigt.
Men hvis det er den,
hvis det er den første,
så er jeg helt,
altså på dit hold i forhold til,
at så er det nok,
at man virkelig skal sige,
okay,

jeg skal investere nedtid,
i nogle af mine nye venskaber,
og jeg skal prøve
og dyrke de her relationer,
fordi de er også værdifulde,
og de er netop også om 10 år gamle venskaber,
og de giver mig noget helt andet,
og vi er mere i sæk.
Og hvis det er det andet,
hvis hun kan mærke,
nej, det er de her,
jeg elsker at være sammen med dem.
Jeg synes, det er det fedeste i verden.
Jeg føler mig bare en lille smule udenfor,
fordi de har så meget sammen.
Og så synes jeg,
at det er noget med at tage, altså,
jeg tænker, det kunne også godt være noget med,
ligesom at række ud til dem individuelt,
altså prøve at bygge nogle af relationerne op igen,
til dem hver især,
og ligesom fokusere på nogle af dem,
man var tættest med,
sådan som man ikke hele tiden er en gruppedynamik,
men at sige de her to piger,
det damer jeg særligt rækker ud til,
og måske inviterer den ene på mit der,
eller gør et eller andet.
Og når relationen så ligesom er på en eller anden måde voksende,
så derfra, så synes jeg godt,
at man kan se lidt andet og se,
okay, man bliver der også rækt ud den anden vej fra.
Fordi at så sagtens,
som vi jo har jo snakket om 100 gange,
at man kan forvente ting af sine venner,
men hvis de ikke reelt er hendes venner lige nu,
så kan man ikke forvente så meget til at starte med,
men det skal jo selvfølgelig komme tilbage på et tidspunkt,
før de kan blive ægte venneskaber.
Ja, jeg tror,
jeg er fuldstændig enig,
men jeg tror også, man skal være spå,
måske med at også blive den for meget op, tror du ikke.
Hvorfor?

Det er jo bare sådan noget,
vi i hvert fald også har tallet om,
det der er mest at tænke, hvis hun prøver at komme ind,
og gerne være en del af selve gruppen,
og også har været en del af gruppen,
men så for eksempel kun rækker ud til den ene,
og de er tre eller et eller andet.
Man kan i hvert fald hurtigt forstille,
at man også selvom er meget enig i,
og det er nemmere at bygge relationerne op individuelt,
komme til at måske skabe noget røg af en anden dame,
hvis det er nogen, der er fast tømret,
for så mange år tilbage,
og så pludselig kommer man,
og så begynder man at rygge ved koldestillationen,
så kan man i hvert fald hurtigt være sådan,
at folk begynder at tænke,
hvorfor er det kun animette,
der bliver inviteret til midter,
og hvad med os andre, eller et eller andet.
Ikke ad arvhud, siger det kommer til at ske,
men det er nok noget,
man lige skal have imendte i hvert fald.
Men det synes jeg rigtigt,
men der tror jeg virkelig også,
det handler om sådan et op og mærke efter,
okay, hvor stor er denne her gruppe?
Hvor mange er der i den?
Er det 7, 10 eller 3 mennesker?
Og hvordan ses de?
Altså, ses de også individuelt,
eller er de altid sammen hele gruppen?
Vil det være naturligt?
Plade jeg at ses med de her piger alene?
Har jeg en selvsændig relation med dem?
Vil det være naturligt,
hvis jeg ragt ud til dem og sagde,
skal vi tog til ud og spise?
Det kan også være,
de har nogle gamle fællelsenterasser,
vi tog plade altid,
at ikke synes,
at det kunne være hyggeligt at gøre igen,
har du ikke lyst til det?

Man ser på den specifikke relation,
og de specifikke mennesker i den gruppe der.
Det er i hvert fald også nogle gode,
lidt mere praktiske fremgangsmåder.
Det tror jeg, det er en vildt god ide,
hvis nu man havde en af venænderne,
som man plejede at spille håndbold med,
eller som man ville godt kunne lide
at male på kermik med.
Man altid var kreativt sammen,
eller et eller andet så søg tilbage i det,
man som plejede at have sammen,
og så spørger om personen har lyst til at gøre det igen,
så man kan genfinde den der fælles glæde med nogle ting,
hvor man i hvert fald er på fælles grund,
på en eller anden måde,
ikke selvom at man måske har fremgået.
Det tror jeg er en vildt god ting at gøre faktisk.
Og også det der netop med,
at vise, hvor meget man vil være ræk ud,
og netop inviterer måske en dag hjem
på mad eller på et eller andet,
ikke sådan, som man viser,
at man virkelig vil det,
og at folk er meget velkomne i ens liv.
Det betog så meget for mig at blive bekræftet i,
at jeg er nogenst forligste kærlighedskilde,
nogenst gamle vendtiekter med mere,
men som de tænker på,
på underlige tidspunkter er døgnet.
Og det bekræftede mig i endnu en ting,
som lettet mit hjerte endeligt meget.
Fordi mange af de venskaber, der føler sig som en mennesker allerede siden,
eller et helt liv siden,
er jo ikke længere endnu måske i 8-10 år siden.
Og normalt når jeg tænker på 8-10 år,
så føler jeg, at det er et tidsrum,
der vil flyve stedet,
uden jeg når at værken endstem eller nydede det.
Men lige pludselig, mens jeg stod der i pakken,
så kunne jeg se det hele i et større perspektiv,
og føle hvor meget 10 år egentlig er.
Og det minder mig om,
hvor meget levet jeg stadig har tilbage at leve i,

og hvor mange nye mennesker jeg skal møde.
Og så grader jeg lidt mere dag på,
mens jeg samlede mine store hunds lort op.
Giv hjem i køkkenet,
tømte opvasse maskinen,
og dansede så rundt på de hvide glatte fliser,
imens jeg følte jeg var hovedrollen i en film,
og sang med på jorden.
Kvinde, det er aldrig let,
at finde, hvad du ønsker dig,
når jeg kommer til at stå her.
Jeg er egentlig mest bange for mig selv.
Hvad er vi så bange for?
Jeg skal nok vente,
det er jo bare tiden.
Det skal du vide.
Ved du det?
Ved du det?
Ved du det?
Det er jo klart.
Jeg går og glæder mig.
Jeg har glædet mig siden.
Jeg har glædet mig lige siden.
I dag var en god dag.
Tak for gamle venner,
og tak for at måde tage besked om et om natten,
der minder en om,
at der er et eller andet sted i verden,
er en, der nok skal vente.
Køs!
Så jeg tror,
hvis man skal opsumere det lidt,
så er det nok, at det er med først,
lige at prøve,
at være helt ærlig over for sig selv,
og sige, hvorfor er det,
selvom jeg gerne må komme med.
Jeg har taget interiativ.
Jeg har været med nogle gange,
hvorfor jeg ikke føler,
at jeg er en del af gruppen rigtigt.
Er det bare,
fordi de ikke tager interiativ tilbage?
Er det fordi,

at vi ikke passer sig godt sammen længere?
Eller hvad er ligesom op og ned?
For at finde ud af,
hvad hun så kan gøre.
Og hvis hun virkelig kan mærke,
at det er sted i dem,
så synes jeg,
at det er en god idé,
at bygge de her individuelle relationer
og prøve at gå tilbage til det.
Og måske også i tale,
sætter over for de her,
mennesker,
jeg har savnet,
jeg er vildt meget,
og jeg har jo,
hvis det var det,
fået det her barn,
og det har virkelig trukket tænder ud,
og vi havde kunne ligge det første halvår.
Jeg ved godt,
at jeg ikke har været den bedste til at række ud,
eller hvad det nu kan være.
Så det ikke bliver også en mærkelig elefant i rummet,
men i hvert fald lige for nævnt,
at selvfølgelig har vi været fra hinanden,
og det måske,
for mit vedkommende er derfor,
men jeg har savnet,
jeg er vildt meget,
og er bare så glad for,
at vi begynder at ses igen.
Ja, det tror jeg.
Det synes jeg også,
og så synes jeg bare,
som også er knyttet til det første,
det er at du sagde,
at det er vildt vigtigt på en eller anden måde
at slutte frede med,
at livet jo hele tiden bevæger sig fremad,
uanset når man ved det eller ej,
og selvom det er dejligt,
at jeg i hvert fald personligt selv
nogle gange kunne ønske,

at jeg kunne leve i foretiden,
at det er okay,
det der med,
at gamle vensker på nogle gange
bliver en foretids ting,
og noget, man kan følge med på,
med i på siddelinjen,
og noget, som man kan mennes,
at blive rigtig lykkelig og glad over,
og noget, som man måske
kan indsjænde gang imellem lige mødes
og catche lidt op,
men det måske ikke er der,
hvor man passer ind perfekt længere
i nuetiden, ikke?
Fordi jeg vil jo bare have en tendens
til det, tror jeg,
hvis vi har talet om før,
men virkelig det der med,
at putte, altså jo flere år,
der er på venskabet,
jo mere betydningsfuldt,
bliver det også bare for mange mennesker,
og i samfundet,
jeg tror bare nogle gange,
at det er vigtigt at være sådan,
det er bare ikke heller altid,
det er rigtig.
Nej, og venskaberne forsvinder heller ikke,
altså minderne eksisterer jo stadig,
i all jeres oplevelser,
alt den kærlighed,
I har delt og historier,
er jo ikke forsvundet,
fordi I ikke ses længere.
Det føler jeg i hvert fald nogle gange,
kan være incitamentet
til at holde de der relationer
enormt meget ved lige,
fordi menneskerne så findes det ikke,
hvis ikke vi stadig er venner,
men det gør det jo.
Ja, 100%,
men det er rigtigt,

det kan godt være nogle gange,
som om, at alle minderne
og den del af ens person,
som er blevet udviklet i den tid,
eller hvad ved jeg,
dør sammen med venskabet.

Ja.

Men det gør det jo netop ikke overhovedet,
og det er jo det,
jeg tror, at det har været altid mig,
mange år,
findet ud af mit liv,
men det er der med,
at det ligger jo stadig inde i mig,
og det er noget,
jeg kan finde frem,
og jeg elsker jo også at se mennesker,
i hvert fald,
dem jeg godt kan lide,
igen på gaden,
eller et eller andet,
altså bare det,
der er massen lige at blive mindet om,
Gud, det er rigtigt,
det fandtes,
det her menneske fandtes,
hele det her liv,
vi levede sammen en gang,
fandtes,
og hvor var det fantastisk,
og hvor håber jeg,
nu hvor du går over på den anden side gaden,
at det vil gå dig godt,
for jeg overgår ikke at vinde til,
og så bliver jeg mærkeligt.
Men man ved,
altså sådan,
at det tror jeg bare,
er en ret god måde,
og så,
og prøv at tænke over,
og sænke det på,
når det kommer til gamle venskaber.
Vi er ikke de eneste,

der har en stærkt nostalgia,
og varme forbundet
med de venner,
vi har kendt i alt og længst tid.
Forskningen fra Chicago University,
viser i følgig videnskab.dk,
at delfiner kan genkende gamle venner,
de ikke har set helt op til 20 år.
Og den form for hukommelse
overstiger aber, elefanter,
og andre intelligente dyr,
som forskere også har målt på.
Delfiner er helt unikke signaturfløjt,
der fungerer som deres navne.
Forsker har spillet så fløjt
for deres gamle venner,
som de ikke havde set i 20 år,
og så begyndte delfinerne
at skynde sig hen til højttalerne,
som spillede fløjtet,
og svømmede rundt om den,
igen og igen,
og fløjtede tilbage,
for at få den til at fløje det igen.
Når højttalerne afspiller nye fløjt,
som de aldrig havde hørt før,
havde de derimod ingen særlig reaktion.
Så forskerne kom bloderede,
at deres reaktion var fordi,
de blev begejstret over,
at de troede,
deres gamle venner var kommet.
Fuck for nutte.
Vi har bet vores eksperte i relationer,
psykotarpørten Mako Pogater,
om at sætte ord på,
hvad der sker,
når du savner gamle venner,
og gerne vil vinde dem tilbage igen.
Det han havde at sige,
det kommer her.
Nogle gange kan vi savne,
vores gamle venner
helt tilbage fra folkeskolen,

og det kan der være
nogle særlige grunden til.
Det kan være svært,
at finde af statninger,
for de gamle venner,
man havde, da man var yngre.
Det er nemlig dem,
som har været med til,
at forme den person, man er i dag.
Når man bliver ældre,
er det ikke ualmindeligt,
at man i venskaber,
fra hinanden,
i takt med,
at ens liv og interesse
begynder at gå i forskellige retninger.
Men senere i livet,
kan man komme i tank om,
de helt gamle venner,
og få lyst til at række ud til dem.
At bruge tid med gamle venner,
kan hjælpe en,
med at genkalle glade stunder
fra dengang, man var barn.
Det kan vække nostalgi,
og kaste en tilbage i en tid,
som virkede meget mindre og kompliceret.
I hvert fald mindre og kompliceret,
end den voksne virkelighed,
man befinder sig i nu.
En genskabelse af den her type relation,
kan give en muligheden,
for at komme i kontakt med fortiden,
og forskellige dele af ens selv,
som gennem tiden,
måske er blevet undertrykt,
eller gennem væk.
Gamle venner, kan mænde en om,
den man engang var,
og giver nogle nye perspektiver,
på ens nutid eller fremtid,
ved at kaste et blik,
tilbage på fortiden.
Man kan måske også,

få et nyt perspektiv,
på ens fortid,
fra den gamle venne,
som engang var en del,
af den virkelighed.
At genetableret,
kontakten til gamle venner,
kan styre genets rødder,
og få en til at føle sig,
mere grounded i sin community.
Og den her dyber og følelser forbundet,
bidrager positivt til livskvaliteten.
Når det så er sagt,
kan der selvfølgelig også,
være en bagside med dalien.
Hvis der er gamle, uforløste konflikter,
og følelser forbundet med relationen,
kan de dukke op igen,
og gøre mere skade end gavn,
hvis de ikke bliver håndteret ordentligt.
Og udover det,
er det vigtigt at huske,
at folk ændrer sig,
og at det i nogen tilfælde,
kan blive svært at genskabe kontakten,
hvis man har udviklet sig,
i vidt forskellige retninger.
Det er altid en masse,
jeg synes, det er lidt poelisk ting,
sådan noget med gamle venner.
Fordi jeg synes, det er så smukt,
og der er så mange,
så mange livsforundringer,
forbundet med venskaber for foretiden,
og også bare generelt foretiden.
Og jeg kan vildt godt,
som jeg også har været inde på,
vildt godt sætte mig ind i det,
ligesom jeg også nogle gange har sagt,
at jeg kan føle,
at jeg ikke har brugt i Hamburg,
men mindre, at jeg faktisk nogle gange kommer til Hamburg.
Så kan jeg føle,
at det er purer opspindende metoder,

det er noget, jeg har fundet på.
Og det er jo det samme,
som sådan nogle livsvidende mennesker,
kan gøre med,
at man kan være sådan en gud,
vej her virkelig sådan en slags teenager,
eller gør jeg egentlig nogensinde det der,
og altså,
at så lige hvis du ser en,
som man var meget sammen med,
i den periode af ens liv,
kan jeg virkelig mende en om,
at sådan,
ja, jeg fandtes faktisk også i 90'erne.
Men jeg er ikke bare lige pludselig dummet ned,
for en planet her i 2022,
og nu er jeg i 2023.
Det synes jeg på en eller anden måde bare,
men det er måske også kun mig,
der har sådan en mærkelig vildt hos for dem,
så jeg kan nogle gange følge,
at jeg ikke findes.
Nej, det synes jeg er meget genkendt.
Men er det så rigtigt,
at der er noget smukt over det,
der mætter også nogle små søm rundt,
der holder ens fortid fast,
på jorden?
Jo, det synes jeg virkelig,
et meget, meget fint billede på det,
helt vildt.
Altså, har det på meget samme måde,
i virkeligheden,
men,
og jeg kan også,
det er også netop derfor,
at jeg synes, det er virkelig rart,
når man så møder dem en gang imellem,
og at de så siger,
Gud, hvor er det utroligt,
at du, et eller andet,
har gjort det,
eller sådan,
fordi du var jo,

eller sådan, du kom jo fra,
at sådan, de kan sætte hele fortællingen sammen,
på en sejlige måde,
hvor at det som om,
man,
når man går ud i verden,
og møder nye mennesker,
så eksisterer man fra,
nu af.

Præcis.

Og så er hele ens forutid væk.

Og det er bare noget,

noget særligt,

men med det eksakt,

det man så behøver,

at være sammen med hinanden,

hver uge, er den grund.

Vi forstår jo begge to meget godt,

hvor Lydon kommer fra,

og jeg håber,

at det, hun føler,

er det rigtige,

også ender med,

at være det,

der kommer til at ske i herfor.

For det.

Ja.

Hvad tænkte jeg, var det?

Det var det.

Skal vi sige tak for i dag,

og vi ses i næste uge?

Vi ses i næste uge.

Hej, hej.

Hej, hej.

Hvis du har et venskæbsspørgsmål,

du gerne vil have hjælp med her i podcasten,

så send det til en af os på Instagram.

Så kan det være,

at det er dit spørgsmål,

som vi tager op i næste uge.

Mit navn er Maria Jansal,

og mit navn er Ida Sofia.

Du har lyttet til 112 for venskaber.

Vi lytter sved.

